

zákona. I když ustanovení toto bylo změněno zákonem č. 25/1920 Sb., přece i v tomto zákoně stanovena byla zásada, že státní úředníci, na něž se vztahují ustanovení zákona č. 541/1919 Sb. a kteří byli před účinností jeho ve svůj úřad dosazeni, mají být přeřaděni do platových stupňů téže hodnostní třídy, jejíž požitky měli v den účinnosti tohoto zákona. Výjimky stanoveny byly v čl. I § 1 odst. 2 a násl. zák. č. 25/1920 Sb., ale ani ty nezavádějí propočtení celkové služební doby, nýbrž zhodnocují jen služební dobu, ztrávenou v dosavadní hodn. třídě. Nemůže tedy ani důvodová zpráva státně zřízeného výboru k zák. č. 541/1919 Sb. (tisk 1661), již se dovolává st-l, míti smysl, jaký jí přikládá st-l, t. j. nemůže ukládati propočtení celkové služební doby, ježto by vyslovovala zásadu, která v zákoně samém, t. j. v zákoně č. 541/1919 Sb., nedošla výrazu.

Propočtení celkové služební doby podle lhůt časového a platového postupu, zavedených zákonem č. 541/1919 Sb., upraveno bylo teprve zákonem č. 222/1920 Sb. a vl. nař. č. 666/1920 Sb., kteréžto předpisy učinily účastnými výhody propočtení služební doby s účinkem od 1. ledna 1921 ze zaměstnanců, kteří v době, kdy zákon byl vyhlášen (17. dubna 1920), byli již na odpočinku, toliko ony státní zaměstnance, kteří od 31. srpna 1919 byli dáni do výslužby (§ 6 odst. 2).

Nemůže tedy st-l ani z tohoto ustanovení pro sebe nic dovozovati, ježto byl dán na odpočinek již v r. 1912. Z ustanovení toho nemůže také st-l nic dovozovati pro výklad § 1 zák. č. 287/1924 Sb., ježto měla-li pro státní zaměstnance od 1. září 1919 pensionované platiti ustanovení zák. č. 222/1920 Sb., jenž nabyl účinnosti teprve později, musilo ustanovení takové býti výslovně pojato do zákona samého (§ 6 odst. 2 zák. č. 222/1920 Sb.), kdežto zákon č. 287/1924 Sb. žádného takového výslovného ustanovení nemá.

Že názor svrchu uvedený je správný, plyne konečně i ze zák. č. 80/1928 Sb., jenž státním úředníkům ve výslužbě, kteří nebyli účastni propočtení služební doby podle zák. č. 222/1920 Sb., resp. podle předpisů na základě něho vydaných, teprve zvyšuje odpočivné požitky o zvláštní příplatek. Názor ten potvrzuje ostatně i důvodová zpráva výboru sociálně politického a rozpočtového (tisk 5019 I. voleb. období, 10 zasedání poslanecké sněmovny Národního shromáždění), v němž výslovně se uvádí, že výhoda propočítání let nemohla býti v žádné formě přiznána pensistům daným do výslužby před 1. lednem 1921.

Nálezu Boh. A 9358/31 se stížnost nemůže případně dovolávati, ježto nález tento jedná jen o přiznání osobního přídavku ročních 1.500 Kč ve smyslu zák. č. 251/1922 Sb. a pojetí jeho do pensijní základny, tedy o přiznání jedné složky pensijní základny, která teprve po odchodu tehdejšího st-le na trvalý odpočinek byla zákonem stanovena.

Č. 11.353.

Vodní právo. — Elektrisace. — Živnostenské právo: Vzájemný poměr mezi konsensem vodoprávním, živnostensko-právním a stavebním a povolením podle zák. elektrisačního.

(Nález ze dne 13. června 1934 č. 11.848.)

Věc: Antonín D. v B. (adv. Dr. Zdeněk Reichl z Prahy) proti ministerstvu veřejných prací (za zúč. Elektrárenský svaz okresů středočeských v Praze adv. Dr. Frant. Valina z Mělníka) o kolaudaci vodního díla.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Firmě L. G. B., majitelce mlýna v K., bylo k její žádosti výměrem býv. místodržitelství v Praze ze 14. března 1918 uděleno vodoprávní povolení k postavení nového jezu na místě starého za různých podmínek, mezi nimiž v bodě 3. stanoveno, že jez má býti zřízen se záplavou o úrovni 1'60 m pod stálým bodem mlýna, zasazeným dne 23. května 1911. Výměr ten vešel v moc práva, avšak žadatelka zřídila nový jez s korunou o 33 cm vyšší, uvádějíc, že při měření v r. 1911 se státní technik při nivelaci fixního bodu zmýlil.

V r. 1919 žádala firma o nové vodoprávní povolení změn na vodním díle k.-ském, jež měly spočívat v tom, že se projektovaná hydrocentrála přeloží o 50 m níže, zřídí odpadní kanál a zvětší původně povolený spád o 30 cm. Jezu samého se žádná z těchto změn netýkala. Žádosti této zsp v Praze výměrem ze 16. ledna 1920 vyhověla, žádaný vodoprávní konsens udělila, současně však v konsensu z r. 1918 změnila shora uvedenou podmínku 3. v podstatě v ten smysl, že koruna tohoto jezu může býti zřízena o 33 cm výše.

Když min. zeměd. k odvolání dnešního st-le, jako majitele horního mlýna v B., rozhodnutím z 20. března 1923 výměr posléze uvedený pro dodatek o změně konsensu z r. 1918 zrušilo, udělila zsp výměrem z 19. září 1923 žadatelce požadované vodoprávní povolení opětovně, tentokrát však s vynecháním onoho zrušovacího dodatku, týkajícího se konsensu z r. 1918, současně však námitky st-lovy, týkající se výše koruny jezu, zamítla s poukazem na to, že otázka tato nebyla předmětem řízení, a odkázala st-le s námitkami těmi na budoucí řízení kolaudační. Také toto rozhodnutí vešlo v moc práva.

Když v r. 1924 fa L. G. B. oznámila, že hydrocentrála na řece Sá-zavě je již provedena, nařídila zsp kolaudační řízení na den 22. května 1924, při čemž bylo konstatováno, že sice všem podmínkám konsensu bylo vyhověno, že však koruna jezová neleží 1'60 m pod fixem z r. 1911, jak bylo stanoveno, nýbrž jen 1'27 m. Přes to bylo s výhradou případné náhrady škody dnešnímu st-li uděleno fmě B. povolení k užívání vodního díla ex commissione za předpokladu, že sporná otázka výše jezu bude co nejdříve vyřešena.

Za účelem definitivní kolaudace konáno pak ještě několik komisí, načež zsp výměrem z 27. září 1928 odepřela udělení požadovanou kolaudaci, ježto fa B. nepostavila vodní dílo, pokud se týče přestavěného jezu, tak, jak jí bylo povoleno. Ve výměru tom se ke konci praví, že povolení k používání z 22. května 1924 jest ovšem bezúčinným, ježto bylo vysloveno za předpokladu, že sporná otázka bude vyřízena smírně.

Výměr tento byl k odvolání fy L. G. B., jakož i Elektrárenského svazu okresů středočeských — kterýž mezi tím uvedenou hydrocentrálu i s vodním dílem od fy L. G. B. koupil — rozhodnutím min. zeměd. z 23. března 1929 zrušen pro vady řízení a zem. úřadu uloženo, aby o věci rozhodl znovu. Do tohoto rozhodnutí podal pak dnešní st-l dne 16. května 1929

stížnost k nss-u, kteráž do dne podání stížnosti dnes projednáváné nebyla vyřízena. Stalo se tak teprve nář. Boh. A 9229/31, jímž posléze uvedené min. rozhodnutí bylo zrušeno pro vady řízení podstatně z toho důvodu, že min. nemělo věc odkazovati zpět do 1. stolice, nýbrž mělo ve věci rozhodnouti samo.

Mezi tím Elektrárenský svaz okresů středočeských — jenž, jak uvedeno, koupil shora uvedenou hydroelektrárnu od fy L. G. B. — podáním z 21. listopadu 1928 a ze 4. března 1929 oznámil zsp-é, resp. zem. úřadu v Praze, že tuto elektrárnu rozšířil a svým požadavkům přizpůsobil, předložil o tom plány a žádal, aby mu k tomu bylo uděleno povolení stavební i kolaudační.

O této žádosti nařídil zem. úřad vyhláškou z 8. dubna 1929 komisionální řízení podle §§ 16 a násl. elektr. zák. č. 438/19 Sb. a §§ 29—31 živn. ř. na deň 6. května 1929. Při této komisi, při níž bylo shledáno, že projekt s hlediska stavebního, živn.-policejního i elektrisačního je nezávadný a že také skutečné provedení plně odpovídá předloženým plánům, vznesl právní zástupce st-le námitky proti projektu, v nichž poukázal na to, že spor o výši koruny k.-ského jezu není dosud vyřešen.

Na základě tohoto komisionálního jednání vydal pak zem. úřad výměr ze 17. května 1929, jímž a) v základě §§ 16 a 17 elektr. zák. č. 438/19 Sb. udělil žadatelce k předloženému projektu dodatečný konsens s hlediska stavebního, živn.-policejního, jakož i s hlediska soustavné elektrisace, b) v základě § 19 téhož zák. povolil dodatečně provedení projektu toho, a c) podle § 20 téhož zák. dal též povolení k provozování tohoto již provedeného díla. Současně zamítl námitky přednesené při komisi právním zástupcem st-lovým z toho důvodu, že tyto námitky se netýkají přímo stav. povolení shora uvedených budov elektrárenských, a že je bude možno uplatňovati při novém řízení vodoprávním, po případě při dalším projednávání tohoto sporu po stránce vodoprávní.

Také odvolání, jež podal st-l z tohoto výměru a v němž namítal, že se stavebním a kolaudačním řízením v této věci provedeným mělo býti spojeno také konsensní a kolaudační řízení vodoprávní v příčině k.-ského jezu, bylo nař. rozhodnutím zamítnuto v podstatě s tím odůvodněním, že spojení všech těchto řízení není předepsáno obligatorně pod sankcí zmatečnosti a že by také v daném případě bylo bývalo neúčelným a neúsporným, k čemuž dodáno, že celé povolení k provozu elektrárny po stránce živnostensko-právní a stavební stane se illusorním, bezcenným, docílí-li st-l ve vodoprávním řízení odvolání onoho provisorního povolení k provozu jezu.

Jednaje o stížnosti do rozhodnutí toho podané vycházel nss z těchto úvah:

Předmětem nař. rozhodnutí není otázka, zda zúčastněná strana je oprávněna provozovati vodní dílo (jez), které bylo jejímu právnímu předchůdci nálezem zsp-é z r. 1918 povoleno. Otázka tato byla předmětem zvláštního řízení, konaného před úřady vodoprávními a je nyní vznesena před nss stížností dnešního st-le do rozhodnutí min. zeměd. ze 7. května 1932. V tomto správním sporu bude nss-u v mezích podané stížnosti rozhodovati o zákonitosti kolaudace vodního díla, jež podle tvrzení st-lova provedeno bylo odchylně od uděleného konsensu. Předmětem roz-

hodnutí nyní nař. je otázka jiná, totiž v podstatě jen otázka živn.-právního a stav. konsensu, jakož i kolaudace budovy a zařízení elektrárny, jež obé byly Elektrárenskému svazu okresů středočeských uděleny výměrem zem. úřadu ze 17. května 1929 na základě §§ 16 a 17 elektr. zák. č. 438/19 Sb.

Stížnost formuluje nejprve námitku, že zmíněné konsensní řízení stavební a živnostensko-právní mělo podle § 17 elektr. zák. býti spojeno s konsensním řízením vodoprávním. Než námitce této nemohl nss přisvědčiti, neboť předpis § 17 elektr. zák., nařizující sloučení všech těchto konsensních řízení zřejmě předpokládá, že podniku elektrickému nebylo dosud propůjčeno právo vodní, k pohonu elektrárny potřebné. Disponuje-li již elektrický podnik potřebnou vodní silou, není právního důvodu, aby konsensní řízení vodoprávní bylo v rámci konsensního řízení podle zák. elektr. opakováno, a aby propůjčená již vodní síla byla znovu propůjčována, když nejde o žádnou změnu ani v propůjčení vodní síly, ani ve vodním díle jednou již schváleném. Otázka, zda propůjčené vodní právo podle obsahu uděleného vodoprávního konsensu postačí ku provozování projektovaného díla elektrického, či je-li provozování tohoto díla podmíněno změnou nebo rozšířením uděleného vodoprávního konsensu, není stížností relevována, a nss neměl proto ani příčiny ani možnosti, aby se jí zabýval.

Druhá námitka stížnosti vytýká, že kolaudace elektrárny po stránce stavební a živn.-právní neměla býti prováděna bez současného jednání o kolaudaci vodního díla, třeba že toto dílo bylo konsentováno úřadem vodoprávním a že nemělo býti odděleně od kolaudace vodoprávní dovolováno, aby elektrárna byla uvedena v činnost. Ani tuto námitku nemohl nss uznati důvodnou.

Bylo-li povoleno vodní dílo úřadem vodoprávním v samostatném řízení vodoprávním, může kolaudaci tohoto díla provésti toliko příslušný úřad vodoprávní. Okolnost, že propůjčené vodní síly má se použiti k pohonu elektrárny, později podle zák. elektrisačního povolené, není sama o sobě důvodem, aby tato součástka vodoprávního řízení byla vyjmuta ze zákonné kompetence úřadů vodoprávních, a aby byla vtažena do řízení podle zák. elektrisačního, jež i po stránce kompetenční je jinak upraveno. Tím méně je k tomu příčiny v tomto případě, kdy vodoprávní kolaudace byla již učiněna předmětem řízení vodoprávního před pravidelnými úřady vodoprávními a je nyní již předmětem sporu pendentního před tímto soudem.

Kolaudační řízení podle zák. elektrického může se vztahovati jen k dílu, jež bylo povoleno v řízení podle tohoto zák. konaném. Důsledně ovšem podnikatel kolaudací díla povoleného po stránce živn.-právní a stavební nenabývá práva zahájití provozování vodního díla vodoprávním úřadem konsentovaného, jestliže podle stavu řízení vodoprávního tohoto oprávnění nenabyl. Není tedy také kolaudací díla po stránce stavební a živn.-právní nijak prejudikováno vodnímu oprávněnci, jež tvrdí, že vodoprávním konsensem nebo provedením vodního díla od uděleného konsensu odchylným byl ve svém právu zkrácen.

Po těchto úvahách slušelo tedy stížnost zamítnouti pro bezdůvodnost.
